

ПАМ'ЯТАймо МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— ВУДИМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Рекла́ція і Адміністра́ція:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0607
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 54. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. ВІВТОРОК, 23-го БЕРЕЗНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MARCH 23, 1976 No. 54. VOL. LXXXIII

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ ПОЧАЛА ПЕРЕВІРКУ МАЙНА, ДІЛОВОДСТВА І ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СТАНУ УНС

Джерзі Сіті. — У понеділок, 22-го березня, тут у нових приміщеннях Головної Канцелярії Українського Народного Союзу почалася перевірка майна, діловодства та організаційного стану цієї найстаршої і найбільшої української установи у вільному світі. Перевірку переводять головна Контрольна Комісія, яка після вибору 28-ю Конвенцією УНСОУ в травні 1974-го року, утворилася так: мгр Іван Геврик (Вінніпег) — голова, мгр Іван Вінник (Нью-Йорк) — заступник, о. Іван Ващук (Детройт) і д-р Іван Скальчук (Філадельфія) — секретарі і проф. д-р Богдан Гнатюк (Філадельфія) — член. Перед перевіркою в приміщеннях Головної Канцелярії в Джерзі Сіті, головні контролери відділів Союзу в Керонсконі та позначилися наочно з її станом. Перевірка, яка виключає також Видавництво, триватиме протягом тижня і вона по-

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНС. Сидять (зліва): д-р Іван Скальчук, о. Іван Ващук, мгр Іван Геврик, мгр Іван Вінник і проф. д-р Богдан Гнатюк.

передчас звичайні річні наради Головного Уряду УНС, які відбудуться на Союзі в тижні від 24-го травня.

СФУЖО закликає до участі в Конференції поселення

Філадельфія (СФУЖО). — Міжнародний Рік Жінки зі своєю першою Світовою Конференцією у Мехіко дав поштовх до скріплення міжового жіночого руху у світі. Він оформився тепер у Декаду жіночої дії, яка обіймає своїм засагом проблематику жінки у пов'язаних з цілим її місцевим, країновим і світовим оточенням. 1976 рік розпочався переведенням Трибуналу злочинів проти жінок у різних країнах, а Міжнародний Трибунал відбувся 4-8 березня у Брюсселі, Бельгія. А з початком літа ц. р. від 31 травня до 11 червня відбудеться у Ванкувері в Канаді Конференція ОН для людського поселення — „Габітат“.

Організаційно вона побудована на таких основах, як минулорічна Конференція у Мехіко, тобто буде складатися з двох частин, першої — з участю представників державних народів і другої — з участю представників організацій і осіб недержавних народів, під назвою „Форум“.

Проблематика „Габітат“ обіймає не лише місце і форми замешкання людини на селі, в місті, чи комадності, але справи цілості людської спільноти з її переходом до урбаністичного світу, з її непропорційним зростом населення, умовами економічними, культурними, соціальними і політичними. Метою Конференції є підняти рівень життя в людських поселеннях для сучасного і майбутніх поколінь.

Кожна країна і кожна національна група матиме змогу представити на Конференції свій погляд на поселення, його недоліки і проекти зміни для поправки його стану. Тим самим українська спільнота має змогу виявити перед світом умовини українського поселення в Україні, куди повинні входити такі справи, як система когоспів, мешканства тісноти і загальний брак мешканств з обмежуванням житлової площі для родин і осіб, праці жінки в неформальних умовинах комуністичної економічної системи, примусове переселення українського населення на північ СРСР, у невідповідні кліматичні умовини, заселення України чужими елементами, заборона вибору місця поселення для б. в'язнів і осіб, переслідуваних за свої переконання, існування масових концентраційних таборів у підбитух, або пустинних околищах та багатьох інших проблем, пов'язаних з життям в Україні.

І тому українці повинні взяти участь у Конференції „Габітат“. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій звертається до своїх складових Організацій, зокрема існуючих на території Західної Канади, з проханням і закликом взяти участь у Конференції у Ванкувері, а своїх представників згодитися якнайшвидше до Делегації СФУЖО на адресу канцелярії у Філадельфії.

Комісія Міжнародного Року Жінки при СФУЖО підготувала матеріали на Конференцію і просить усі українські установи і особи, які мають, або можуть допомогти матеріалами і документацією, прислати їх до Комісії Міжнародного Року Жінки до Філадельфії. Авторство наукових праць, документів, які свідчать залишитися за автором даного матеріалу.

Комісія просить теж установи і особи, які планують участь у Конференції, координувати з Комісією діяльність перед і під час Конференції для її кращого успіху і для добра української справи.

Солженіцин перестерігав еспанців

Мадрид, Іспанія. — Александр Солженіцин, виступаючи з доповідями в різних місцевостях Іспанії, перестеріг еспанців перед загрозою комунізму і звернув увагу ліберальним колам, щоб вони не надто сильно натискали на зміни, бо сьогоднішня Іспанія, в його оцінці, має більше свободи, як її будь-коли мала Росія та про яку в СРСРському Союзі навіть не знають. А. Солженіцин, який перебував в Іспанії 10 днів, виступав на національній телебаченні, говорячи російською мовою, яку рівночасно перекладали на еспанську.

Пильменник - дисидент обвинувачував радянський режим за вбивство 110 мільйонів людей і засуджував тих еспанців, які намагаються на території режиму в Іспанії. „Я подорожую вже від кількох днів по Іспанії, ніхто мене не знає, і я можу спокійно жити життям своїм власним очима. І чи ви дійсно знаєте, що значить диктатура? Кожний еспанець може вибрати за своїм уподобанням місце проживання, переїжджати куди хоче. Советські громадяни такого вибору не мають. Вони прикріплені до одної місцевості і тільки влада рідше, де кожен має жити“ — сказав А. Солженіцин еспанцям.

ПЛЮЩ З РОДИНОЮ ПРИЇХАВ НА КОРОТКІ ВІДВІДИНИ В ЗСА І КАНАДІ; ЗАПОВІДАЄ ПРОДОВЖУВАННЯ БОРОТЬБИ ЗА ЛЮДСЬКІ ПРАВА І МИР У СВІТІ

Нью-Йорк, Н. Й. (З. С.) — Леонід Плющ, не приховуючи здивування і зворушення на позначеному перетомою сімгодинної подорожі літці, висловив „глибоку вдячність усім вам, дорогі друзі і земляки, та всім, хто боровся за мого звільнення“ під час короткого привітання у вестибюлі летунської компанії ТВА на летовищі Джон Ф. Кеннеді тут в неділю, 21-го березня, в годині 2:15 по полудні — 30 хвилин після того як літак, яким він, його дружина Татьяна і сини Діма і Лесик, приїхали до Нью-Йорку. При цій нагоді він висловив „ще більшу радість і вдячність за те, що ваша присутність тут є запорукою, що ця боротьба буде поширюватися“.

„Я інакше уявляв собі цю зустріч — сказав Л. Плющ, підтверджуючи цим раніше заяву спонсорів його двотижневих відвідин в ЗСА, що він не бажав великих, парадних церемоній на летовищі. Однак, вислухавши коротких привітань екенкутивного віцепрезидента УКА Косипа Лисогора, Камілі Смородської, Марусі Прокурченко, голови Комітету Об'єднаних Советських Політичних В'язнів, Андрія Семотюка, директора Інформаційного Бюро СКВУ в Нью-Йорку і Зоріани Писарівської від СУСТА, Л. Плющ в приємності біля 30 осіб в окремій приватній кімнаті компанії ТВА відчитав таку заяву:

„Приїхав я до вашої країни, щоб продовжувати боротьбу, що її ведуть мої друзі в Радянському Союзі, боротьбу за демократизацію моєї країни, за права людини, за мир у всьому світі.“

„Я повинен підкреслити, що не належу до жадної партії, вважаю себе також незалежним і від будь-якого уряду, бо не бачу жадного уряду, який по справжньому піклувався б про свій народ. Саме тому вважаю за доцільне звертатися не до уряду, а до всіх людей совітської і незалежної від їх політичних чи релігійних поглядів звертатися з проханням — встановити на боротьбу проти репресій за політичні чи релігійні переконання.“

„Тому, що 25 березня має бути пресова конференція, прошу до цього часу не звертатися до нас з будь-якими пропозиціями виступати в пресі, радіо, або по телебаченні“.

На вступі Л. Плющ заявив, що він і його родина приїхали до ЗСА на запрошення і під протекторатом СКВУ, Комітету Оборони Советських Політичних В'язнів, Амністії Інтернешнел і Конгресу ЗСА.

Помимо висловленого бажання скоротувати зустріч на летовищі з уваги на пе-

ревтому, Л. Плющ і його дружина та сини, усі зодягнені скромно, підтримуючи підручні валізки, дарунки і вручили їм цвіти, задержувалися в переходах кількакратно, обмінюючись поцілунками і дружніми стисненнями простягаючих рук офіційних і неофіційних привітальників в числі близько сотні осіб, в тому переважно молоді, які прибули на летовище, не знаючи на останній хвилині на який термінал причалить родина Плющів. Ще на десять хвилин до приїзду Плющів деякі українці чекали на них в іншому будинку летовища, маючи інформації, що вони прибудуть до Нью-Йорку на літак французької лінії. Після привітання Плющів у вузькому колі, ньюйоркська громада в особі голови Об'єднаного Комітету — Відділу УКАКА д-ра Володимира Савчака привітала його офіційно хлібом і сіллю, що їх піднесли гостям на барвистому вишиваному рушнику п-ні Люба Волинська і Наталка Дума, обидві задягнені в українські народні стилізовані одяги. „Вітаємо Вас, дорогі гості — заявила зворушена до сліз п-ні Л. Волинська — на вільній землі Вашингтона традиційним українським привітом — хлібом і сіллю на вишиванім рушнику. Хай Ваше життя стелиться як цей візир на рушнику, який з давніх давен символізував сонце, світло, життя і був постійним охоронцем правди і добра“.

Вісімлітня Олена Червоная і п'ятилітні Маріяна Дума і Володимир Волинський піднесли Плющам цвіти, а в імені молоді цієї великої громади привітала Оксана Куровицька, Марта Лопатинська, Оксана Ярема і Алія Роговська. Щиро і тепло дякував Л. Плющ і його дружина усім за привіти, висловлюючи задоволення, що „після відпочинку ми всі стрінемося знову“.

Поволі, налягаючи на хворіючу праву ногу, Леонід Плющ і його родина проїхалися до автомобіля в товаристів його особистого приятеля і колишнього дисидента Павла Літвінова, його дружини і синів, в домі яких вони гостуватимуть під час перших днів свого побуту в Нью-Йорку. Як відомо, Л. Плющ прийняв запрошення Митрополита Владимира Метислава бути гостем в осередку Православної Церкви в ЗСА в Бавид Бруку, Н. Дж., в другій половині першого тижня їхнього побуту на сході ЗСА.

Про приїзд Плющів до Нью-Йорку звітувала у вечірніх годинах цього дня місцеві телебачення станція, канал 5, кореспондентка якої, Варвара Лямонт, була налетовищі.

Татьяна і Леонід Плющі

Мартиненко обвинувачує і протестує

Нью-Йорк (А. Семотюк). — П'ятого березня ц. р. відбулося засідання комітету ОН в справі відносин з гостючою країною, щоб обговорити резолюцію відносно недавніх оскаржень з боку деяких місій, включно зі злочинською і советсько-українською, про акти злочинів супроти них. В результаті випадку з обстрілом советського будинку в Рівердейлі, Н. Й., що трапився 27-го лютого, цей комітет мав уже, на вимогу Советського Союзу, зустріч.

Амбасадор Владімір Мартиненко з Української Советської Соціалістичної Республіки заявив Комітетові,

що „новий терористичний акт обстрілювання советської місії в Рівердейлі загрожував життя і службовців і членів їх родин. Це, що цим разом обійшлося без жертв, треба завдавати, мовляв, шкату. Він запитує, як довго така ситуація може тривати, коли активність ОН супроводять бомби, обстрілювання, образи і пікетування. Він далі говорив, що аж доки не буде вжито якихось рішучих заходів проти крайніх груп і терористів, доти та ситуація буде продовжуватися. Делегат УССР цим прислав до протесту представників Советського Союзу.“

Суєлов картас західних комуністів

Москва. — Виступаючи на засіданні Академії Наук СРСР головний ідеолог Кремля Михайл Суєлов сильно критикував західних комуністів, картаючи всіх тих, які „виступають проти чистоти“ марксистсько-ленінської ідеї. М. Суєлов заявив, що ті, які по своєму хочуть пояснювати догму комунізму, належать до „ворогів, що намагаються підірвати революційну суть марксизму, підміняючи його буржуазним лібералізмом“.

Суєлов, хоч і не називав поіменно жадної компартії, але зміст його промови не залишав сумніву про кого йде мова. „Все це, що опортуністи називають регі-

ональною і національною версією марксизму не має нічого спільного з революційною теорією, а навпаки, вся ця дія спрямована на некористь робітничого руху“.

Західні спостерігачі у зв'язку з промовою Суєлова відмічували, що виступи представників французької і італійської компартій на ХХV з'їзді КПСР, у приємності багатьох тисяч делегатів і закордонних гостей, сильно затривожили Москву і виступ Суєлова треба вважати тільки початком атаки Кремля на всіх тих, які вирішили йти „власним шляхом до соціалізму“.

ЗСА закрили свої військові бази в Тайланді

Бангкок. — У неділю, 21-го березня, ЗСА формально закрили свої чотири військові бази в Тайланді, виконуючи вимогу прем'єра Куриці Прадомча, який день раніше повідомив, що тайландський уряд рішив, що ЗСА не тільки мусять закрити ці бази, але до липня усунути з території цієї азійської країни майже 4,000 американських вояків. Таке рішення запало з уваги на те, що Бангкок і Вашингтон не могли прийти до порозуміння щодо статусу цих американських вояків: Тайландський уряд хотів мати контроль над ними, а Вашингтон не хотів погодитися на це, вимагаючи дипломатичного статусу для своїх вояків. Однак, в Тайланді залишилося 270 американських радників, які управляють військовою допомогою ЗСА для цієї країни. Ця допомога в наступному році становитиме понад 54 мільйони доларів.

„Смолюк“ видав брошуру про о. Василя Романюка

Балтимор. (УІС „Смолюк“). В серії „Смолюк“ — Документи Українського Самвидаву“ появилася брошура про о. Василя Романюка під заголовком „Звернення українського священника з советського концтабору“. Брошуру підготував в англійській мові редактор Богдан Яценя. До неї включено звернення о. В. Романюка до Пали Павла УІ-го і Святої Раді Церков, як ріднож додано обширну передмову в якій інформуються про справу о. В. Романюка, переслідування його батьків, цитується слова академіка

А. Сахарова в його обороні, взяті зі звернення до Копенгазького Переслухання. В брошурі опубліковано вперше на Заході фотографію о. В. Романюка з його дружиною Марією Антонюк і сином Тарасом, яка була зроблена кілька місяців перед його арештом. Брошура про о. В. Романюка коштує 60 центів, а листівка (о. В. Романюка з священничим ризиком) — 10 центів. Замовлення слати на адресу: Smolokyp, P. O. Box 6066, Patterson Station, Baltimore, Md., 21231, USA.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВИСТАВКА У ФІЛАДЕЛФІЇ

Філадельфія. — Заходами Ля Саль Каледжу та Українського Клубу при цьому університеті в днях 22-го березня до 9-го квітня включно відбудеться виставка дереворитів мистця Андрія Мадая. Офіційне відкриття буде в неділю 28-го березня, о год. 2:00 по полудні на другому поверсі Коледж Юніон будинку. Ля Саль Коледж міститься при Олній і 20-тій вулицях у Філадельфії.

ЗГАДАЮТЬ ПОЛКОВНИКА ШЕЛЕСТА

Ірвінгтон, Н. Дж. — В суботу, 3-го квітня о год. 8-й вечором, тут в Українському Народному Домі заходом Кол. Вояків УПА — відбудеться доповідь на тему „Головний Командир УПА Захід, — полковник Шелест“. Доповідач інж. Богдан Мак, колишній поручник УПА, був з полковником Шелестом до 1948 р. в Україні.

„ОН НЕ ХОДИ ГРИЦЮ“ В НЬО ЙОРКУ

Нью-Йорк. — У неділю, 21-го березня, тут в залі Фешн Інституту Технологій при 27-ій вулиці Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької знову успішно ставила народну драму М. Старицького „Ой не ходи Грицю“. Як відомо, ця п'єса в 5-ох відслонах, із співами і танцями, проходила в кінці цього лютого в Ірвінгтоні, Н. Дж., а минулого року в Нью-Йорку та Філадельфії. Минулої неділі у ролі Гриця, як і в усіх попередніх виставах цієї п'єси, виступав басаритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітального опери в Нью-Йорку.

ЗНОВУ ПРИ ПРАЦІ

Після тринадцятого лікування, яке включало десять днів перебування в шпиталі та відповідні хірургічні заходи, ред. А. Драган в понеділок, 22-го березня повернувся до своїх щоденних занять і обов'язків в редакції „Свободи“.

ПРОТОКОЛ

Нарад Річного Засідання Головного Уряду
Українського Народного Союзуяке відбулося в днях 19-го до 23-го травня 1975 року
на „Союзіні“ в К'єрґонґсоні, Н. Й.

(12)

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ТА ІХ СХВАЛЕННЯ
(Продовження)ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОГО ДИРЕКТОРА НА КАНАДУ
СЕН. ПАВЛА ЮЗІКА

Шановні Члени Екзекутиви і Раді! Буду старатися відповісти коротко на поставлені запитання. З різних питань та дискусій виглядало б, що УНСОЮЗ „сходить на пів", але я вважаю, що воно так але не є. Воно не є таємним, але то часом представляють тут. В загальному мушу сказати, що УНСОЮЗ є в доброму стані. Праця в УНСОЮЗі йде своїм темпом. Вона може йти краще, але ми не будемо робити поступу, коли будемо дивитися на все песимістично — чорно і тільки все критикувати, а не пробувати, що треба, поправляти.

Наш сеньйор союзовець інж. Куропас запитав мене, чи завважував, що ми тримаємо членство в Канаді, замість рости, та що в Канаді немає ніякого порядку. Мушу сказати, що я все це хотів би бачити крайній порядок, але в нас є порядок і ми тримаємо членів не лише в Канаді. Ми в Канаді майже вдержимо стан членства в околиці 9,500 членів, отже тримаємо менше членів, як тримають їх УНСОЮЗ в Америці. В Канаді за звітний рік ми втратили тільки одного члена в загальному числі членів. Ми можемо похвалитися, що в Канаді пересічна сума забезпечення значно зросла. Пересічна сума забезпечення в 1973 році вносила 1,689 дол., а в 1974 році вона була вже 1,882 дол. З цього виходить, що в Канаді в загальному беруть члени вищі суми забезпечення, як тут у нас в Америці. Для порівняння можна ствердити, що за звітний рік Америка втратила в загальному 49 членів, а Канада тільки одного. Але все таки думаю, що ми можемо працювати ще краще, на що я в Канаді звертаю увагу і всі ми в Канаді робимо старання, щоб ці справи покращали. Коли б ми мали в Канаді свою канцелярію, ми вели б нашу працю через неї і тоді ми постійно знали б, де ми стоїмо. А так ми мусимо чекати на звіти і тоді ми не маємо точної контролю нашої праці, коли дістаємо дані і статистики з централізації від часу. Ми не маємо такої точної контролю, що б ми мені приписуєте. Я не є таким самим у Канаді, як пан Ліонс у нас. Я не є платним урядовцем і не маю контролю над працівниками. Я належу до тієї самої категорії, що д-р Фліс і пані Душнік. Я роблю сам, що можу, і ми в нашому представництві старасмося робити все те, що можемо. Але ми маємо зв'язані руки, бо ми не маємо фонди. Тому ця справа, що я тут пригадала пані Мороз, та яка була внісена на Конвенції, як рекомендація, для нас є важливою. Нам треба дати на рік 15,000 дол., щоб ми могли виконувати в Канаді певну працю. Також зовсім правильно тут згадували, що в Канаді в газеті немає згадок та оголошень про УНСОЮЗ. Говорю про канадські газети, що їх читає більшість українців Канади. Для цього нам потрібно згадати вже 15,000 дол. в бюджет для Канади. Коли ви тут вирішите, що ми такий бюджет повинні в Канаді мати, тоді ми приступимо до виконання планів, що їх вже наше Канадське Представництво поробило. Так ми зможемо нашу працю відповідно поширвати.

На запити п. Діюка можемо відповісти, що наше Канадське Представництво сходитьсь раз на рік, а часом два рази на рік. Його роль досі була більше репрезентативна. На наших нарадах ми значно сходимося, щоб передискутувати наші організаційні плани. Відносно репрезентації УНСОЮЗу на Конвенції КУК можемо підтвердити, що це правда, що Головний Екзекутивний Комітет вирішив був, щоб ми на цій Конвенції КУК мали трьох делегатів. Мимо того, що я в Канаді це постійно підношу, що ми є в Канаді найбільшою організацією, нас, тобто УНСОЮЗ, зачисляють в КУК до менших організацій і ми платимо тільки 300.00 дол. на рік. Коли б ми були зачислені до великих організацій, ми тоді мусили б платити вкладку в сумі, як мені здається, 1,250.00 дол. річно. Ми тут поставимо знову пропозицію на такий вдаток і на те, щоб ми більше робили старання набути статус великої організації і тоді відігравати в КУК велику роль. Ми повинні поставитися до цієї справи дуже серйозно, щоб нас не зачисляли до малих братських організацій, а вважали нас великою організацією, якою ми в дійсності є. Це правда, що на Конгресі КУК від УНСОЮЗу був його голова. Але коли там його представляли, то його в першу чергу називали представником УКА, а потім додавали, що він голова УНСОЮЗу. На Конгресі КУК не представляли жадних складових організацій і тому теж не згадували там нас, УНСОЮЗу, окремо. Про головуство КУК з мною досить довго переговорювали, але я заявив, що не можу перебрати головуства КУК. Може, коли б було сталося інакше, то і наша справа виглядала б в КУК інакше.

Відносно організатора Данила Марцинюка можемо подати, що він є директором середньої школи та є організатором членів за комісове, а не на платні обласного організатора. Отже, те що він робить, є для нас корисною роботою, тільки що він не має досить часу, щоб дати для нас більшу продукцію. Він старався допомогти нам поділяти справи Відділу в Давфні. Коли впади великі сніги і він не міг туди поїхати, тоді ця справа залишилася ще надальше не поділяною. Він не є мені ніякою родиною, ні для мене, ні для моєї жінки. Він був колись моїм студентом і я тому впливав на нього, щоб він працював для УНСОЮЗу. Я думаю, що він зробив добру роботу, наскільки йому на це дозволив час. На цьому кітчу відповіді, бо більше питань до мене не було. Ми сподіємося винести певні ухвали на нашій комісії і тоді їх зам пропонувати до затвердження. Віримо, що ви візьмете ці наші пропозиції під увагу і цим зможете нам робити дальший поступ в союзній праці в Канаді.

Заступник головного підприємця д-р Іван О. Фліс заявив від імені заступників головного підприємця Марії Душнік, що вона не мала запитів і тому немає потреби забирати слово у відповідь. Тоді він покликав до слова головного секретаря Володимира Сохана.

ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ
ВОЛОДИМИРА СОХАНА

В дискусії не було запитань спрямованих до мене. Але були порушені в декількох випадках справи, на які я не маю дати висновку. Почесною членів Головного Уряду інженер Куропасів хотів тут подякувати за те, що він згадав мене в дискусії. На запит д-ра Богдана Футея про можливість впровадження прямого вплачування вкладок до централізації належати висвітлення, що для здійснення цього потрібно на двох основних речей: бюрократичних для таких праць та адрес членів. Коли мова про мапані, то ми їх можемо набути. Але, коли йдеться про адреси членів, то ми знаємо з досвіду, що ранішні спроби Головної Канцелярії прибирати адреси всіх членів не дали успіху.

Лише малий відсоток адрес членів прибирала тоді Головна Канцелярія, яка хотіла мати адреси тільки для випадків, коли б Відділ не розцілювали на час і треба було звертатися за вкладками прямо до членів. Про саме питання, чи ми дуже хочемо ввести таке наше пряме вплачування вкладок централізації, треба ствердити, що погляди наші поділені. В братських союзах переважає думка, що краще так, щоб секретарі мали особистий контакт з членами, збираючи від них вкладки. Думаю, що пряме вплачування вкладок Головній Канцелярії могло б бути некорисним для нас, бо збірка вкладок часто вимагає більше, як висилки картки — повідомлення, чи навіть листа з прикладом. Во член таке повідомлення, чи листа можі відкласти набік, а потім про нього забути, а секретар на місці може такому членові пригадати справу залеглих вкладок телефоном, чи навіть особисто зустрінувшись з членом.

Коли тут питали про найвище число членства УНСОЮЗу і д-р Падох запитав мене про таке число з мого звіту, я подав йому число членів з кінця 1973-го року, бо мав при собі тільки стан членів і кінця кожного року. Тому мушу тепер вибачитися, що я нечотко поінформував д-ра Падоху, а він це подав вам у своєму слові. Описав в кімнаті я провіряв у своїх статистиках, що найбільше число членів мав УНСОЮЗ при кінці травня 1974 року (коли була остання Конвенція), бо було тоді всіх членів 89,763. Тому я зараз після Конвенції наш новий головний організатор п. Гавриш закликав усіх нас придбати ще тільки 230 членів, щоб такі досягнути мету 90,000 членів. Але, як ви знаєте, в цьому найвищому числі членів були так звані конвенційні члени, які зараз після Конвенції були сусуповані. Були серед них і такі члени, що їх тільки прийняли новою перелі Конвенції для збільшення стану членства Відділів і цим самим управління до делегатів, а після Конвенції ці члени були знову сусуповані. Отже найвище число членів було так з кінцем травня 1974 року, але найбільше членів мав УНСОЮЗ, коли брати кінцеворічні стани членств, з кінцем 1973 року, як це і подав вам на підставі моєї інформації д-р Падох.

Головний радний Василь Діюк звернув увагу на те, що часто було б краще не пускати в світ негативних звітів, які песимістичних оцінок про УНСОЮЗ, тому що такі публікації для нас шкідливі. Хочу зазначити Вас, що як головний секретар, буду старатися добре призначувати над кожним випадком негативних звітів про УНС, щоб публікувати в основному лише те, що корисне для нашої установи. Виготовляючи протоколи для публікації, буду пропонувати Головному Екзекутивному Комітету, щоб ми рішили такі негативні, шкідливі для УНСОЮЗу речі не пускати в пресу.

Головний радний Євген Репета: Але це буде цензура, якої ми не повинні мати. Головний секретар Володимир Сохан: Сподіюся, що ви знаєте з досвіду, що я вже мав такі повноваження, коли був рекордним секретарем, і ви не відчували, щоб я використовував такі повноваження для цензурування протоколів. Коли поглянете в наш статут, то побачите, що там статут постановляє, що головний секретар має проголошувати в офіційному органі рішення Конвенції та Головного Уряду і всі ті матеріали, що їх він вважає потрібними та корисними для УНСОЮЗу.

У відповіді нашому новому головному радному Євгенові Іванові належати висвітлення відносно безлатного розповсюдження „Свободи" та „Українського Тижневика", головне серед наших молодих людей. Ми вже такий план маємо введений у життя. Кожний кандидат в члени, а ви можете, пане Іванові, мати багато таких серед Ваших приятелів, може одержувати безкоштовно „Свободу" з „Українським Тижневиком", або самий „Український Тижневик" впродовж трьох місяців, як наш майбутній член. Але впродовж цих трьох місяців вже треба буде Вам навідатися до такого кандидата в члени і, або вписати його в члени, або запропонувати передплачувати дальше цю „Свободу", або „Український Тижневик". Дякую.

Заступник головного підприємця д-р Іван О. Фліс попросив до чергового слова — відповіді головному касирку Уляну Дячуку.

ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОЇ КАСИРКИ УЛЯНИ ДЯЧУК

Почну відповідати в такому порядку, як були поставлені питання. Першим був інж. Степан Куропас, який висловив думку, що з мною все було б добре, якби я трошки більше сварила. Пане інженере! Моя вдача не така, щоб я бажала все з кимсь сваритися. Уважало, що якщо я мало рацію, то мою свою думку переперти в дискусії, а в не сварі. Відносно другої затронутої справи, щодо нашої втрати 55,000 дол. на будинок в Бронксі, хоту пригадати, що я згадувала про це тому два роки і минулого року на Конвенції, що маємо клопоти з деякими гіпотечними позичками, даними на будинки в Бронксі. Ця проблема тагнеться вже довгі роки. Ми мали надію, що може з часом ситуація поправиться і ми відіскаємо частину ушкоджених там грошей. На жаль, ситуація ще погіршилася з огляду на подорожчання оливи, як опалу, та контролю чинишів, яких нам не вільно підвищити. Третью важною причиною, чому ми там на позичках тримаємо, це налив нового елементу в дакій околиці, який не рахується з коштами: одного дня ці люди мешкають в нас, а на другий день вже випроваджуються та все зі собою забирають, включно із замками та речами. Наглядаємо над рядом гіпотечних позичок, які ще сплачують відсотки, але мусимо бути готові, коли така ситуація буде продовжуватися і не буде вигляду на покращання, поїсти там ще більш втрати. Ми вже кілька разів переконалися, що коли перебіраємо поспіш, мусимо заплатити великі правні кошти, що їх додаємо до сум позичок враз із іншими вдатками. Описав, коли ми продаємо комусь таку нашу поспіш за одну третю нашої книжкової ціни, а потім новий власник знову не може дати собі ради, ми опиняємося знову в такій самій ситуації, як були перед тим. Пан інженер також звертав увагу, чому ми не маємо хоч би анказаної вартості площі. Ми цього будинку не перебрали були на власність, тільки дістали від суду дозвіл ним заряджувати, що називається „моргедж ін-посесен". А коли ми побачили, що ми будемо вичі до цього докладати, навіть принаймше 10 до 15 тисяч доларів для конвенції, направили перед вняйомом помешкання, ми вирішили, що не варто стільки грошей локувати в такий будинок і тому підписали його, як втрату на гіпотечних позичках.

Бонди, їх ринкова вартість та ціна

Я думаю, що я написала в моєму звіті, що через те, що тепер платять високі відсотки на нових бондах, наші

бонди, видані на нижчі відсотки, втратили б на ринковій вартості, якщо б ми їх хотіли тепер продати. Але це тільки втрата паперова. Бо коли ми затримасмо ці бонди бодай до дат, коли вони дозріють, тоді дістанемо за них повну виплату ушкоджених грошей. Нічого тут перед нами не скривало, але хочу все висвітлити. Цього року різниця між книжковою і ринковою вартістю бондів була надзвичайно велика саме тому, що бонди впади на вартість внаслідок згаданої причини. Також фірма, яка виготовляє підставову оцінку вартісних паперів для забезпечення урядів, є надзвичайно консервативна. Коли 31-го грудня минулого року я перевірила ринкову ціну деяких наших інвестицій у „Вол Стріт Джорнал", їх ринкова вартість була значно вища, як та, що її дозволила нам живити у річних звітах забезпечення уряд.

Головний радний Євген Репета звернув увагу, чому у звітах я вживаю дві різні суми, коли виказую майно нашої установи на день 31-го грудня 1974 року. Перший звіт англійською мовою був виконаний згідно з вимогами стейтських забезпечених урядів і він стержує майно УНСОЮЗу у висоті 38,960,123.24 дол. В моєму звіті українською мовою подано, що на кінець минулого року наше майно вносило 39,290,426.52 дол. Ця сума є базисна на моїх місячних касових звітах дійсних прибутків у даному році. Дальше є подані активи, які не є вартістю до майна, як відсотки від інвестицій, платні в 1975 році, залегли вкладки та різниця у виміні канадської валюти. Всі ці суми дають разом 40,045,041.71 дол. Від цієї суми відіскаємо активи, які не є призначені, у висоті 1,084,918.47 і тоді одержимо ко само суму 38,960,123.24 дол., що її ми маємо у виказі англійською мовою, що був проголошений при кінці лютого у „Свободі", згідно з вимогами забезпечених урядів. Це ми робимо кожного року і нічого не змінює і в цьому році.

Хочу ще зайняти становище до питання, що його задавав головний радний інж. М. Кальба в справі закупівлі образів малюра Рема. Це була рекомендація Конвенції, щоб ми закупили його образ. Вважаю, що ми не повинні керуватися опінією одного з членів другого Головного Уряду, чи Екзекутиви, але коли будемо готові закупити образи, ми повинні б мати відповідну комісію, яка з боку мистецького могла б поради нам, що нам купити. На жаль, що якраз тепер не можемо собі дозволити на купівлі образів.

Головний радний В. Діюк мас до мене жалю, що я не виготовила звіту про канадське майно УНСОЮЗу. Шойно тоді, як він це тут сказав, я пригадала собі, що тому два роки Ви були дійсно висловили таке побажання на річних нарадах. Але я зсвіс прибувала це і тепер обіцяю Вам, що такий звіт буду мати. Якщо мої співробітники в Головній Канцелярії не встигнуть виготовити його до кінця цього тижня, то я постараюся вислати Вас його опису. На другий раз обіцяю Вам такий звіт пропозиції на річному засіданні. Відносно секретаря Прошюка я могла б подати Вам більше даних, як він розцілює з нами. Він платив вкладки тільки два рази до року, помімо того, що я писала до нього листи кожного місяця, але навіть частіше. Я висловлювала йому, на який базі ми працюємо, та що ми мусимо мати точні звіти кожного місяця. На жаль, він вважав, що не може звітувати частіше, як два рази в році, та прислав нам звіт тільки в березні та у вересні. Цей Відділ дальше існує. Пані, яка мала перебрати секретарство цього Відділу, вкінці не погодилася на це.

Головна радна Текля Мороз сказала, що Канада має свій бюджет у висоті 15,000 дол. На минулій Конвенції була внісена рекомендація, щоб Канадське представництво могло мати свій бюджет у висоті 15,000 дол., але такої резолюції не було.

Дивіденди, висота дивіденди і час її виплати

Минулими роками ми чули від вас і від інших членів зажалення, що дивіденди приходять запізно, та що її виставляється на базі стану членства з травня, замість з грудня. І ми тоді приобіцяли, що постарасмося поробити заходи, щоб це направити. Цього року передано виготовлення дивіденди місцевому, сусідньому нам, банкові, бо раніше частину цієї праці виконували ми в Головній Канцелярії, а частину виробляли в ІБМ, що я давало нам багато праці. Банк виготовлятиме дивіденду за станом членства з 31-го грудня 1974 року. Але, тому, що це перший раз робить нам банк цю роботу та виникли деякі проблеми, а банків цілком неможливо виконати цю працю в січні, або в лютому, цього річчя дивіденда буде видана в такому самому часі, як досі. А коли ми налагодимо з банком добру співпрацю, то вже на другий рік постарасмося вислати дивіденду скоріше. Не може обіцяти вам вислати дивіденду в січні, або в лютому, але постарасмося зробити це при кінці березня.

Багато говорилось тут про дотації. Були запити, чому не виплачено всіх дотацій, тільки частину. Я мушу вернутися до цієї справи і дати висвітлення. Всі дотації, всі стипендії, та всі вдатки на Конвенції виплачуємо з одного і того самого Братського Фонду. А цей Фонд має тільки певну суму грошей. Минулого року ми виплачували з цього Фонду значно більше, як ми в ньому мали зібраних вкладок, і тому цей Фонд зменшився на 76,000 дол. Чому такий стан? Бо в нас багато членів забезпечується подвійними градами і за ці другі грамати вони вже не платять 15 центів місячно до Братського Фонду. Тому прибутки в цьому Фонді зменшаються. Крім цього інвестиції, що їх ми дав цей Фонд давніше і яких побирив відсотки, ми перепровадили до інших фондів, так що прибутки від інвестицій цього Фонду теж зменшилися. Ось в останньому році ми збрали до цього Фонду вкладки на суму 79,000 дол., а інвестиції принесли ще 13,000 дол., що дало разом приходи на суму 92,000 дол. З цього Фонду ми виплачуємо річно принаймше 30,000 дол. допомог, стипендій не менше, як 15,000 дол., а пожертв не менше, як 10,000 дол. Якби ми це до того додали одну четвертину передбачених вдатків на нашу чергову Конвенцію, що було б принаймше 70,000 дол., то разом матимемо вдатків 125,000 дол. річно, коли приходив було всього 92,000 дол. Знаючи це, що ми мали в минулому році великі вдатки з цього Фонду, та що ми сподівалися саме державної контролю діловості, ми мусили деякі виплати пересунути на черговий рік. Коли я Вам, пане Діюк, писала, що виплати будуть зроблені в цьому році, то тут запевняю Вас, що так воно буде. Звіт, що його масте перед собою, — це звіт про кінець грудня минулого року. Там не є включені виплати, що їх ми вже зробили за перших п'ять місяців цього року, включно із виплатою для КУК та інших організацій. Є ще одна річ, на яку хоту тут звернути увагу. Я не думаю, що бажанній комісії було, щоб кожну виплату „висилати" з хвилиною, коли вона була призначена. Бувають випадки, що наші репрезентанти є на сьвах, імпрезях, чи ювілейних установах, для яких були призначені дотації. Коли ми „раїше" вислали „прямо" такі дотації, тоді наші репрезентанти приходять на такі імпрезі з „поборж" нашими руками і їм приходиться складати пожертви з власної кишені, коли другі там складають свої дотації-дарунки. Вважаю, що ми повинні наші дотації вручати власне при таких нагодах, як свята, чи ювілей, щоб загаль знав, що і наша установа щось цій організації жертвувала. Ми нікому не відмовили виплати призначеної вже дотації. Якщо вона була призначена рік тому, а цього року вже є друга, то їх ми виплатимо разом. Так

ми виплатили дотації за три роки по 1,000 Фондові Катедри Українознавства за одним разом в сумі 3,000 дол. Думаю, що ефект цієї дотації був більший.

Запитувала головна радна п-ні Анна Чопик, скільки ми маємо загрозованих гіпотечних позичок. В дану пору маємо їх чотири. Але це не є так дуже загрозованих позичок. Я вже висловлювала вам, що часом ми не встигаємо зроби́ти навіть замкнення гіпотечної позички, як реальність знову втрапила на вартості. Коли ми бачимо, що такий дим мас шість, чи вісім помешкань, та що він себе ніяк не оплатить і ми своїм грошей скоро не відберемо, ми всісемо дозволити власникові сплізятися з виплатами рат, щоб дати йому можливість перебути більше коштовну зиму, коли треба більше гроша видати на опал, а тоді в літі вже домагатися, щоб наздигнав залеглості у нас. Але, як я вже казала, ситуація є дуже серйозна та критична. Найгірше те, що ми в таких випадках не можемо нічого зробити, щоб її поправити.

Сирітські Фонди: Я знаю, що ця листа є дуже велика. Але ця листа у, так би мовити, одилича від моїх попередників. Багато цих сум належать спадкоємцям на Україні, з якими не можемо сконтактуватися і про яких ми навіть не знаємо нічого. Виплати ждуть часом і по 30 та 40 років, а ми нічого з ними не можемо зробити. Моя одинока турбота, це нові закони. Боюся, що коли держава може вимагати виплатити їй в опіку ці всі гроші.

Головний радний Тарас Шмагала питає мене про бонди. Якби Ви хотіли, щоб я представила Вам студію наших бондів, то я такої студії не маю. Але, як ви знаєте, ми заставляли в останніх роках наші бонди за позички, що їх ми брали від банків на нашу будівлю. Отже самі банки оцінювали ці бонди, щоб довідатися, скільки вони можуть за такі бонди позичити грошей. Тоді я була в постійному зв'язку з банками і ці банки нам казали, наші бонди не є загрозовани, крім одного — Морріс енд Ессекс Релфрод, компанії, що її перебрала „Пен-Сентрал" і за які від двох років не платять нам відсотків. Банки дальше мають на них оцінку і навіть забезпечення уряди дозволяють їх нам задержати. Іх маємо на суму 40,000 дол. Як ви може завважити, я подавала у звіті, що ми продали маловідсоткові бонди і купили за це високовідсоткові. Ми держимо тійний контакт з одним українцем - фахівцем і він додержує нам, які бонди корисно для нас продати, та які високовідсоткові бонди за це купити. Такі виміни старасмося зробити із найменшими втратами, помімо того, що ці втрати за три роки ми можемо повністю відіскасти у відсотках. Але в книжках ми все таки такі виміни мусимо виказувати при кінці року, як втрати.

Я хотіла б ще порушити справу нашого Братського Фонду. Якщо ми будемо дальше видавати з цього Фонду гроші таким темпом, як досі, то ми будемо мати за чотири роки велику проблему. Ми можемо опинитися перед фактом, що після чергової Конвенції цей Фонд взагалі не матиме грошей. Я мала вже запити відносно стану цього Фонду від наших стейтських контролерів. Вони питали, що ми думаємо робити, коли цього Фонду зовсім не стане? Я висловила, що ми постарасмося приднати більше нових членів, які будуть вплачувати з вкладками також вкладки до Братського Фонду. Дякую.

Після цього заступник головного підприємця д-р Іван О. Фліс попросив до відповідей головного організатора Степана Гавриша.

ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА
СТЕПАНА ГАВРИША

Тому, що ділянку Організаційного Відділу представили в такому песимістичному навітленні, я мушу це опрокунити і перекопати вас, що так але воно не є. Я постарасмося відіскасти на затронуєні питання. Інженер Куропас у своїх питаннях казав: „Чому пан Гавриш не їде в терен? Чи не пускає його Джо? Мабу́ть, він не дає дозволу. Але він повинен бути в терені". Я хоту опрокунити думку, що мене хтось не пускає їхати в терен. За час, від коли я є членом Екзекутиви, це є від 1-го липня 1974 року „я обіхав Детройт, Клівленд, Нову Англію, Пітсбург, Коннектикат і стейт Нью Йорк. Не був я в Чикаго, бо коли відбувалися наради в Чикаго, наш головний предсідник ідін на Крайовий Конгрес до Невади і по дорозі вступив до Чикаго, щоб так заощадити вдатки. Але я мав у плані відвідати Чикаго. Якраз мав бути там в цю суботу перед річними нарадами, бо там мав бути секретарсько-організаційський курс. Цей курс ми відіклали, поінформувавши про це голсу Окрути пана Ольшанського. Такого в нас не було в Екзекутиві, щоб хтось мене не пускав. Коли я вибираюся в дорогу до певно. Округи, я заходжу до своїх сусідів — членів Екзекутиви і питаюся їх, чи ми маємо може там якісь клопти, чи може незаплановані вкладки, задоволення, чи іншу справу. Клопоти́вте те, що я залишився сам у тому департаменті з двома організаціями, одним в Америці, та одним в Канаді, тоді коли д-р Падох мав нас чотирих. Тоді ми вели ряд акцій, може бде великих успіхів, але пробували щось робити. Тепер я мушу сам приготувати матеріали для Округ на збори і приготувати всі акції, писати листи, тощо. Тому я мусів бути більше в Головній Канцелярії, щоб підготувати збори восени та так само тепер на весні, коли треба було приготувати матеріали для зборів 24 Округ. А це все, безперечно, потребує часу. Я, пане інженере Куропас, не мав запрошення до Чикаго. Весною, коли відбувалися окружні наради, я був по інших Округах, а до Чикаго ідін головний секретар Володимир Сохан.

Головний радний Євген Репета у своїх питаннях представив Організаційний Відділ в песимістичному світлі, вказуючи, що ми маємо клопіт з будинком, та що таке саме може бути і з нашим Організаційним Відділом. Це правильно, що ми повинні бути на сторожі та брати все це до уваги. Але, коли 65 років тому відірвався від УНСОЮЗу теперішній Робітничий Союз, то тоді положення було багато гірше, а тодішній Уряд УНСОЮЗу дав собі з цим раду. Д-р Мирон Куропас згадував, що таке було в 1939 році, а це було також ще скоріше. Здавалося, що УНСОЮЗ буде іти на манівці, бо молоді не була зацікавлені, а старші вже були себе підтоптали. Але потім прийшла нова імміграція і ми — нова імміграція — поставили УНСОЮЗ на такий висоті, на якій УНСОЮЗ не був ще в своїй 80-річній історії. В тамтому році ми вже досходили до 90,000 членства. Д-р Падох говорив на зустрічі Українських Братських Союзів про можливість напливу новіт крові. Все це може бути. Пан Репета зазначив, що минулий рік ще пересічно був добрий, але цей вже є гірший. Коли ми говоримо про аппікації, то фінансово ми стоїмо у цьому році добре. Коли ми в 1970 році мали 5,252 нових членів забезпечених на суму 9,739,000, то в 1974 р. ми мали лише 4,000 членів забезпечених на суму забезпечення, що раніше взяли собі 5,252 нові члени. Я погоджуюся з тим, що ми мусимо думати здорово і логічно, що треба зробити, щоб збільшити продукцію нових членів. Ми мусимо мати відповідний для ведення праці бюджет, але про це я буду говорити на Організаційній Комісії, якій я представляю ряд моїх планів. Це правда, що ми досі в цьому році маємо тільки 1,000 нових членів, але це також правда, що вони взяли забезпечення на суму 2,162,000 дол. Наш кліч був 4,500 членів та сума 12,000,000 дол. забезпечення. Ми не знаємо, яка буде конюнктура. Може бути краще, а може гірше.

Тепер у нас економічна криза, яка відбивається на нас так само. Секретарі за терену мені звітують, що не можуть ходити за членами, що треба піти три, а то й чотири рази, щоб здобути одного нового члена і заробити 5.00 дол. Це відбивається на нашій продукції. Певно, що коли в нас було по кілька обласних організацій у терені, було кому планувати і давати продукцію, та й тому було краще. Пан Репета питає, хто буде змінювати в потребі секретаря, коли такий, не дай Боже, помер, а в терені немає організатора. Правильно, але ми покищо ще маємо Окружні Комітети, які працюють і будуть працювати з нами. Ми маємо також Відділи так далеко в терені, що ніхто ними не опікувався, але вони якось давали собі раду. Я вповні за тим, щоб ми мали більше обласних організацій, бо вони нам потрібні.

Головний радний Василь Дідюк запитував, що ми плануємо робити в Канаді і як маєтись справа з Марцінюком. В Канаді маємо план — квоту 650 нових членів. Коли пан Дідюк, коли ми наділяли Канаду високою квотою, докоряв нам, що це якась нагірка на нього. Цього року він нам сказав, що він запевняє нас, що квота буде виконана, коли він буде обласним організатором. На 20 Відділів в Торонто він має квоту 320 нових членів, а на цілу Канаду — 650. Коли матиму можливість бути на нарадах канадського кокусу, тоді зможу і повинен я подати вам якісь ідеї та поради. Сенатор Юзик вже відповів про справу Марцінюка. Пан Марцінюк не є обласним організатором. Він, як постійний організатор, мав би діставати по 5.00 дол. за члена, коли прислав би за місяць таких п'ять нових членів, та по 10.00 дол. за члена, коли б мав у місяць десять нових членів. Його заангажував сенатор Юзик, щоб він був постійним організатором. Марцінюк є принципалом в школі і він лише тоді працює, як має час. Тамтого року він мав 26 нових членів, у звітовому ж році 8 членів, а в цьому вже ані одного. Коли він не організує членів, ми йому нічого не платимо. Я особисто його не знаю та не одержав від нього ніякого листа, бо він з ним кореспонденцію головний секретар, а коли була мова про цей Відділ у Давидові, то з ним контактувалася головна касирка, бо не було там кому позирати від членів вкладок. Головному радному проф. Тарасові Шмагалю вже відповів головний секретар. Я дуже дякую пану докторові Падокху, що він став в обороні Організаційного Відділу. Бо коли я перебрив цей Відділ, я писав листи, що нам бракує до 90,000 листів 300 до 400 членів. На жаль, цього не сталося, хоч ми пробували і багатьом цим надокучили, чи навіть докоряли. Головний радний Андрій Джула докирав мені, що він має членів, а я пишу до делегата. Так, але було багато делегатів, які відгукнулися і ми так одержали від них 3,000 апликацій. Почесна членка Головного Уряду пані Чучман казала, що в часі Різдва не було в Канаді святкових побажань від УНСОЮЗУ. Про це, здається, згадував теж пан Іванчик. Отже ми були вислали, згідно з пропозицією пана Дідюка, святкові побажання УНСОЮЗУ до 11 газет. Привіт уклад п. Дідюк і ми вислали його таким газетам: „Наша Мета“, „Гомін України“, „Батьківщина“, „Молода Україна“, „Юнак“, „Крилати“, „Українські Вісті“, „Жіночий Світ“ та іншим. Ми маємо традицію, що п. вів д-р Падокх, давати святкові побажання до газет в Канаді два рази в році, на Різдво і на Великдень.

Головний радний проф. Тарас Шмагала запитував, що ми думаємо робити, та які ми маємо плани в Організаційному Відділі. Я маю план, який складається з 25 пунктів. Він вже був представлений 6-го січня на засіданні паної Екзекутиві і затвердженій та проголошеній у „Свободі“. Тепер я його представляю Організаційній Комісії і ми ми тоді його разом затвердимо. На питання, скільки часу присвячує Екзекутива організаційним справам, можу підтвердити, що на кожному засіданні розглядаємо справи Організаційного Відділу. Та і цей план був обговорений та дискутований і прийнятий. Дещо було відкинуто, але так вже бувало, що не кожний може з усім годитися. Але всі головні точки були прийняті. На питання, скільки часу присвячує головний секретар розмовам про організаційні справи, то тяжко було б тут сказати, як багато ми говоримо про організаційні справи та скільки разів з ним зустрічаємося. Немає дня, щоб ми не бачилися з ним у Головній Канцелярії, коли він є в бюрі, та коли я не в терені. Ми часто зустрічаємося і з іншими, бо залишаємося довше в Головній Канцелярії. Коли якісь справи потребують пояснення, я їду до головного секретаря. Коли він потребує якісь інформації, він приходить до мене, і я їй йому даю. Деколи маємо і суперечки, чи то за Відділи, чи за округи, але ми завжди доходили до певних висновків, необхідних для нашої праці. Ми бачимося з секретарем часто і часто обговорюємо з ним організаційні справи.

Мені поставлено запити, чи наш новий будинок є справді нашою гордістю, як я написав в моєму звіті, а навіть зроблено закид, що я написав це, щоб комусь підобачитися. Звернув теж на це увагу інж. Дорошенко і я йому на це відповів. Коли, коли ми рішали будувати цей будинок, я голосував за 10 поверхами і то тільки тому, що я хотів, щоб це залишилися гроші на моргеджі, які допомагають нам у членській кампанії. Брак моргеджі відбивається але на членській кампанії. Але, коли я об'їхав терен, чи то в часі будови, чи вже після того, як я став членом Екзекутиві і відвідав більше наших осередків, я зустрів на кожному кроці захоплення нашого членства нашим хмаросом, якого наші члени і українська спільнота називають нашою гордістю. Тоді, коли ми тільки чують підкреслення самих негативів, в терені я зустрівся з дуже позитивним наставленням до цього будинку, чи то на зборах Відділів, чи теж Окружних Комітетів. Члени говорили там про цю нашу „Заморську Твердиню“ і про нашу гордість — цю нашу нову будівлю. Немає в нас дил, щоб не було в нас якоїсь делегата, яка подивляється цей наш будинок і ним захоплена. Сьогодні це заскорює сказати, чи це для нас успіх, чи ні, бо не знаємо, що буде за рік, чи за п'ять. Все таки, цей наш будинок побудував УНСОЮЗ за гроші УНСОЮЗУ і ми єдиним українським союзом, що стоїть так високо та зробив такий великий прогрес. Може я буду злим пророком щодо успіху, але українська громада, українське суспільство (а не газетка інженера Кузики) вважає цей наш будинок нашою гордістю. Це є моя думка, що будинок цей є нашою гордістю, і я думаю, що я маю право так оцінювати цю справу в моєму звіті. Я вважаю, що майбутність покаже, що ми напевно з цього клопоту якийсь вийдемо, бо ми вже дійшли з винайомом до 10 поверхів і, дасть Бог, ми якийсь цей наш будинок запознимо. На цьому я вичерпав відповіді на поставлені мені питання. Дякую.

Заступник головного секретаря д-р Іван Флис попросив до чергових відповідей головного редактора Антона Драгана.

ВІДПОВІДІ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА АНТОНА ДРАГАНА

Постараюся дати відповіді та пояснення на питання, які відносилися до „Свободи“. Коли б я чогось не вичерпав, прошу звернути мені увагу, щоб я це доповнив. Головний радний інж. М. Кальба порушив тут справу календаря. Справа календаря виглядає трошки інакше, як тут її представляли. Минулого року ми перший раз надрукували не 18,000, але тільки сім з половиною, чи всім тисяч календарів і вислали ці календарі тільки тим, які в попе-

редньому році були заплатами нам належність за календарі. Так ми заощадили на друку і папері, але практика показала, що треба було багато більше попрацювати над висвітлюю календарі, коли треба було вишукати адреси всіх тих, хто раніше за висланим їм календарі заплатами. Досі за цей календар ми дістали вже 9,217 дол., а ще маємо не почислені виплати за календарі в конвертах, яких буде там принаймні 4,000 дол. Так ми за цей спізнений календар вже дістали більше, як 13,000 дол. і можна вже сказати, що убуток не було. Справа спізнення календаря, це „меа culpa“ і деякі додаткові причини, добре намірені. Мабуть на перших нарадах нашого уряду після Конвенції я сказав, що ми відрукуємо черговий календар на новій офсетній машині. Отже з доброю інтенцією ми друку календаря відклали, бо хотіли друкувати його на офсетній машині. Офсетна машина вже там стоїть заінстальована і камера вже там є. А наш найбільший видаток на календар, це друк, який коштує разом з папером та переплетенням понад 10,000 дол., тоді коли редакція календаря коштує тільки 300.00 дол. Отже, коли б ми були вже друкували календар на своїй машині, по моїй скромній оцінці, ми були б на цьому 5,000 до 6,000 дол. заощадили. На нашій новій машині ми могли б друкувати лише великий формат, такий як наші звіти. Ми сподівалися, що до кінця року ми бодай частинно перенесемося до нового будинку, але, як передсидник вже вияснив, ми з певних причини це не перенеслися. То і було причиною спізнення. Я міг планувати, де ми будемо друкувати календар, але не знав того напевно, чи зможемо друкувати на нових машинах, де друк мав би бути ширший, тому і не дав складати матеріалів, бо до нової машини цей склад мав би бути ширший. В одному хоч тут нас усіх запевняли. Тут не було жадного занепадіння, а, навпаки, була добра воля, були старання, щоб було воно все якнайліпше. При тому хочу ще додати, що назагал відгук на наш календар був досить добрий. Тут треба теж сказати, що люди мають календарі на стіні, а це наше видання, це книжка. Його назву можна б змінити на річник, альманах, або ще якось інакше. Спізнення, як я вже сказав, мало свої причини, але воно не вплинуло зле на наш загаль членів і передплатників.

Чи не найважливішою справою, що її тут порушено, це справа друку статтей і дописів, та взагалі використання надісланих матеріалів, пані і панове! Я запрешу кожного з вас прийти при нагоді до нашої редакції і подивитися, що там діється. Так вже є, що інші газети дістають менше матеріалів, та можливо, це менше собі дають з цим раду. Але „Свобода“, тому, що вона має найбільший тираж, дістає найбільше матеріалів. Я маю листи від всіх наших організацій та дописи, дописи і дописи. Я не знаю, чи ми можемо використати бодай 25% з того, що ми дістаємо. Від прибутку, кажуть, голова не болить і ми б собі з цього нічого не робили. Ми цю проблему розв'язали б, але це тяжка проблема. Ми друкували вже колись дописи з громад малим шрифтом — „петитом“. Коли прийшла Конвенція, нам сказали, що старші члени, які читають пильно газету, мусять хіба брати люпу, щоб прочитати ці дописи. І ми тоді, не тому що нам заборонили, але для добра наших старших членів перестали вживати „петиту“. З „петитом“ поміщувалося нам приблизно на одну третину матеріалів більше. Ми могли б розв'язати цю проблему, коли б почали друкувати „Свободу“ кожного дня на вісім сторінок. Ми могли б тут рінити, що починаючи від Нового Рокку будемо друкувати „Свободу“ на вісім сторінок. Дайте мені 6 сторінок і будете мати на 50% менше клопотів, а коли матимемо вісім сторінок „Свободи“, то проблеми взагалі не буде. Я думаю, що ми можемо погодитися на вісім сторінок. Скорочувати статтей ми не можемо, бо це порушить сварки, невдоволення і протести. А натиск матеріалу такий великий і то це з фотографіями і різними подорожками та з підписами членів, тощо, що годі собі дати раду. Ми собі якийсь раду даємо, але подав я вам цей сбраз для характеристики проблем, що їх ми постійно маємо.

Ми хочемо і можемо їх розв'язати та виконати працю. Але не можемо ставити допису, чи іншого матеріалу там, де немає місця. Також має свій вплив і те, що в нас радикально змінився склад редакції. Нові редактори ще не цілком втягнулися в працю, а крім того захворювання і родинні клопоти спричинюють їх відсутність. Хочу вас запевнити, що ми стараємося виконувати нашу працю та що тут не було ніякого занепадіння в цьому відношенні.

Ще є одна справа, що її порушила головна радна пані Мороз, а саме справа кореспонденції. Вона нам наболіла так довго, як довго існує „Свобода“, тобто повних 82 роки. Коли відійшов від нас кваліфікований мовний редактор Давиденко, на його місце прийшла дуже добра сила, але не така, як Давиденко, пані Волянська. Час її праці я вкоротив на 4 години, а на других 4 заангажував секретарку пані Тамару Кардашинець, так що ми одну позицію поділили на половину. Тепер кожний лист, який приходить до редакції, є полагоджений відповіддю. Мені здається, що дуже факхово подали оцінку справ „Свободи“ наша Головна Контрольна Комісія.

Тут на залі сидить наш головний організатор пан С. Гавриш, який вже довгий час чекає на друк „Трибуни УНСОЮЗУ“ та поміщення в ній близько 150 кліш організаторів та секретарів, які були успішними в минулорічній членській кампанії. Ми ці кліші маємо, але вони в такому стані, що їх більше не можемо використовувати, бо їх ми вже друкували не по 10, чи 20, але по 50 разів. Коли б ми ці кліші пустили в сторінці на пресу, а котрась одна кліша вилетіла і понизилася нам вали, то ми чекали б на на праву преси два тижні без газети. Тому я маємо з цим труднощі, бо в цей перехідний час чекаємо з таким матеріалом до серпня, чи вересня, коли будемо друкувати „Свободу“ на новій машині. Мені стидно, що тепер так виглядає газета через старі вали, що часом дещо не можна відчитати. Але шкода було б купувати нові вали на пів року, бо це коштувало б близько 1,000 дол., а ми вже готовимось друкувати „Свободу“ на новій машині. Ми маємо багато технічних недосконалостей, але є всі вигляди на те, що під технічним оглядом газета поправиться. Якщо ми теж збільшимо розмір газети, тобто число сторінок, тоді будемо потребувати для 8 сторінок газети додаткових працівників в друкарні і додаткових редакторів, збільшаться теж видатки на більше паперу та інші кошти. В даву пору ми не маємо повного складу, щоб ми могли працювати так повною парою, але в нас є добра воля та охота цьому всьому зарадити і з переносом „Свободи“, який буде відбуватися поступенно, все це відповідно наладити. Таке переформулювання, яке буде відбуватися частинно, повинно б закінчитися цього року і ми тоді, від 1-го січня 1976 року збільшили б розмір нашого „Українського Тижневика“ згідно з моїми рекомендаціями, до 16 сторінок форми „таблюдю“. На це звернув увагу наш новий головний радний пан Іванчик і я хочу запевнити його, що ми вже над цим думали, та що про це він може прочитати в моїх рекомендаціях. Наш „Український Тижневик“ в такому розмірі зможе мати більше цікавого матеріалу, включно із лекціями української мови і іншим, коли будуть створені відповідні на це передумови.

Тут часто були порушували справи нашої цілої громади. Треба нам частіше зідти до наших громадах, по яких відчувалися нехиті та збайдужіння. Нашим громадам треба якогось зрушення, нового духа і нових концепцій, що ми теж відчували з голосів наших читачів. Таке зрушення, потрібне нашій громаді, може дати поставлене на відповідній висоті видавництво. Воно потрібне теж для нашої

ДЕБЮТ В НІОАРКУ 1976

Дебютантки пластового гуртка „Маки“ в Ньюарку, зліва: Віра Воловодюк — Роман Юзевич, Юлія Якимів — Богдан Дзіман, Мірка Войтович — Роман Гнатів, Леся Смигун — Юрій Кух, Марта Сигіда — Борис Ольшанівський, Анна Терлецька — Євген Голубак, Ліда Бойко — Євген Семенов, Мотря Тимків — Олександр Салевич, Христина Василь — Юрій Темницький, Дарія Твардовська — Зенко Семанішин, Тая Бабенко — Олег Нагірний, Дора Ольшанівська — Валентин Олійник, Марія Голдната — Юрій Туряніський.

аміло приховувалися від гостей та чепурилися, підготувавшись до свого виступу.

У міжчасі на відкритому балконі примістилася вже популярна група молодих українських танцювальних оркестрантів „Темпо“ під проводом І. Ковалів. З обох сторін балкону опускалися симетрично сходни на танцювальну площадку, на якій покладено плятформу. Наприкінці балкону на чільній і стійкій залі — великий напис „Маки“. Це назва пластового гуртка 44-го Куреня ім. Оксана Держжорі. Це сьогодні тринадцять „Маків“, гарних, молоденьких панночок зареєстрованих перед українським Ньюарком і його гостями, та прикрасити своїми юними і усміхненими обличчями українську громаду, збільшити коло молоді, вільної України.

Після вечірньої привітальної голови Пластярняту п. Ярослав Туряніський, згодом передаючи переведення презентації дебютанток Станції пластової Станції Ньюарку пл. сен. д-р Іринесві Темницькому, організації референтці Пластярняту Марії Смигун, яка займалася підготовкою дебюту, та панові Ярославові Ярославському — довголітньому у широким приятелів Пласту і церемоніаль-майстрові минаїдному знайомленні в очікуванні головної атракції вечора — презентації дебютанток, які до цього часу

свою увагу звернули на малу плятформу посередній танцювальній площадці, а перед нею стояли презентації дебютанток. Станційний пл. сен. д-р І. Темницький коротко з'ясував вагу дебютанток на тлі цитатів з поезії Л. Костенко, підкреслюючи важливість етапу, якого досягли сьогодні на життєвому шляху молоді дебютантки.

Згодом під легкі звуки маршу „Темпо“ в бічних дверях балкону з'явилися перша дебютантка 1976 року в асисті ескорта. Повільним кроком йшла вона сходима вниз, підходячи до плятформи. Через голосники прозвучав голос інтродукції станційного: панна... Молода пара з усмішкою на ликах ступала на плятформу і під сплески гостей граціозно кланялася. А тоді ескорт підводив дебютантку до її батька. І так слідували на переміну між одними сходима балкону, а другими, парі дебютанток із своїми ескортами.

Коли поодинокі ступали на плятформу зареєстровані пари — зала вітала їх бурними оплесками. Та кожна тринадцять їх в пишних білих сукнях, причепурених, з китцями квітів у руках стало поруч своїх батьків — підійшла до них їхня пластова виховниця ст. пл. Христина Возняк і на пам'ятку вручила кожній золоту чотиригранну конюшину. І обнялися юначки зі своєю подругою, це ж бо пам'ят-

ний день у їхньому молодому житті. Пролунали звуки вальса... і ще більш горді батьки своїх доньок подалися в танок. Який же милий образ, які ж почуття: доня — дебютантка із своїм татом уперше та, нцюють... Та це ж свято — бал молодих і батьків передають дебютанток знов ескортам. Та по хвилинах вже вся зала гостей святкує. Танцювальна площадка заповнюється парами молодих, старших та їх парами молодих із старшими — „бо ж ми всі велика родина“.

...І зацвіли „Маки“ — китцями українських молоденьких квітів прикрасилися тринадцятьма новорозцвілими „Маками“.

Господарі вечора і всім, що трудилася для успішного влаштування застави і переведення цього річного дебюту Ньюарку належить повне признання і не журитися їм, бо вдало перебіг вечора в наскрізь культурній атмосфері багатих традицій. Доброзичлива подяка панні Ліди Бойко в імені всіх цього річних дебютанток повинна бути зведеною до дальшої праці.

Чекати на нові „кити“, репрезентативну імпрезу Пластярняту 1977 року, що може тільки заімпонувати другим громадам своєю щирістю, наскрізь товариською і родинною атмосферою, в якій почуватися добре і молоді і старші.

Н. Х

організаційної справи. Ми це відчували на кожному кроці, що українській громаді потрібно нового духа та нової концепції, щоб зрушити її з місця, і це було завдання, що його зможе виконати тільки добре поставлене видавництво.

Головний радний інж. Дорошенко порушив тут справу молодечих сторінок, зокрема сторінки ОДУМ. Від деякого часу ви цих сторінок не бачите, але на це є причини: від деякого часу пресові референти цих молодечих організацій часті змінюються. Ми, тобто УНСОЮЗ і „Свобода“, ухвалили були віддати молодечим організаціям ці сторінки, щоб вони, ці організації, які потребують підтримки громади, давали нашою громадянству інформації про їхню діяльність, про табори, збори, тощо. Очевидно, вони повинні теж займати становище і висловлюватися в коментарях про актуальні для нас українців події та справи. Ми мали 5, чи 7 років тому, а може і 10 років тому, конференцію редакторів і представників молодечих організацій. Тоді ми погодилися і списали 12 точок щодо сторінок молоді, щоб вони і ми знали, що нам робити. Тоді ці редактори сторінок знали, що робити. Але, коли приходять їм на зміну нові, то цих нових вже їхні попередники не поінформували про ці точки і це домовлення, так що надто часто в надісланих для сторінок матеріалах ми маємо замало інформації про діяльність цих організацій, а надто багато проблематики та дискусійних статей. Відносно листа від нового редактора сторінки ОДУМ можу тут сказати, що інженер Дорошенко вже дістав тут копію листа цього редактора до мене, але я не дістав оригіналу, бо може він у „Свободі“. Але на цього листа я йому відпису, хочу теж тут заявити, що я ніякого матеріалу на сторінку ОДУМ не маю. Сторінка, що її матеріалі нам дали, але їх не відрукувано досі, це сторінка Пласту, якої повний матеріал чекає на публікацію. Заходив до мене теж декілька разів голова ТУСМ п. Аскольд Лозинський і запитував, чому не друкуємо сторінки ТУСМ. Але ми не маємо матеріалів на повну сторінку ТУСМ, а статтю про філософію Донцова я готов надрукувати в „Свободі“ і на це не треба спеціальної сторінки. З ОДУМ пан Шевченко був зі мною в постійному зв'язку і я його дуже шаную та дам йому відповідь. А про цього нового чоловіка, пане інженере Дорошенко, я вперше чую, як і вперше від Вас чую, що він написав мені листа.

За сторінку ТУСМ згадував мені декілька разів пан Іванчик і йому я говорив те саме, що ми не маємо матеріалу і тому не друкуємо цієї сторінки. Друга проблема з „Українським Тижневиком“, від якого ми відбираємо сторінки для молодечих організацій, полягає в тому, що ми тепер маємо двох редакторів „Українського Тижневика“ і можемо друкувати більше англійських матеріалів про українське життя та взагалі українську справу. Тому і треба буде нам збільшити вдос формат „Українського Тижневика“, щоб помістити всі ці матеріали, бо ми дошкульно відчували потребу давати більше інформації англійським читачам про Україну та про наше організоване життя, в тому і наші звіти і інші матеріали та навіть оголошення.

На цьому, я думаю, вичерпав я порушені в дискусії справи. Як будуть ще подані під розгляд рекомендації і

пропозиції, тоді, як мені дозволите, я беру це слово в цих справах на 10 минут і ще додам свої заваження.

Наступного до відповіді попросив заступник головного секретаря д-р Іван Флис управителя „Союзівки“ Володимира Кваса.

ВІДПОВІДІ УПРАВИТЕЛЯ „СОЮЗІВКИ“ ВОЛОДИМИРА КВАСА

До мене було питання в справі інвентару. Ми робимо щорічну інвентуру в барі і крамниці, коли мова про товари, то записуємо в книжку все, що ми закупили, коли мова про матеріали і інші меблі. Що чотири роки ми списуємо весь інвентар „Союзівки“. Відносно бари пан інженер мав рацію, коли брати цю справу з його точки зору. Бо він вважає, що „Союзівка“ це клуб, в якому продається горілка тільки чарками. Так воно в дійсності не є. Коли б ми продавали горілки тільки чарками, то калькуляція заробітку повинна бути вищою. Але коли ми маємо весілля, бенкети, коктейлі і подібне, а все це включене в одну суму бари, тоді ми продаємо горілки дешевше.

Також у випадках, коли ми продаємо напикти пляшками до кімнати, то числимо нижчу ціну, і то багато нижчу, щоб гості не ішли купувати цієї горілки у місті. Тоді, хоч і долара заробите на пляшці, то це добре. В поданий загальний сумі 26,000 дол. є втрачені горілки, пиво, сода (хоч і додамо П даром), мішанина та інші додатки. Я підчислюю все і щорічно роблю аналіз, скільки нам дає загального прибутку.

Був запит д-ра Футея, чому ми числили іншу ціну учасникам з'їзду цієї самої організації. Було так тому, що мали вони кімнати в різних будинках, як також, коли це були кімнати з приватними лазнями, або без приватних лазників. Так, наприклад, кімната без приватної лазні коштує 17.00 дол., а така кімната з приватною лазнею вже коштує 20.00 дол. Коли маємо по 3, чи 4 особи в одній кімнаті, тоді даємо окрему знижку. Про це надруковано в нашому щорічнику, що ми даємо знижку по 10 а то й 20 відсотків. Коли відбуваються в нас з'їзди, чи більш імпрези, тоді ми договориємося з управліннями таких організацій про загальну ціну імпрези, скажімо 200, чи 300 дол.

В справі оркестри, яка грала делегатам в часі їхніх відвідин нашого нового будинку УНСОЮЗУ, звернувся був до мене головний секретар, чи я міг би зайнятися приготуванням харчів, коктейлю і також оркестри для розваги гостей-делегатів. Я все привіз зі „Союзівки“. Також оркестра була зі „Союзівки“ і вона не дістала від нас за жадної заплаати. Ця, як її назвали тут, циганська оркестра, складалася з наших музикантів Воробя, Покори і Добушак. Ця група не вимагала від нас жадної заплаати. Вона все така дістала „типси“ від делегатів, які разом склали 127.00 дол. за те, що оркестра гарно виконувала українські та циганські мелодії. Я сам їздив до цього нашого будинку і займався цілою імпрезою, перекускою, напиками та оркестрою.

На цьому заступник головного секретаря д-р Іван Флис закінчив перерву в нарадах до 8-ої години вечора, коли мала початися чергова, вечірня сесія.

(Продовження буде)

64-й Відділ США в Нью Йорку

має шану запросити Українське Громадянство на
ПЕРШУ САМОСТІЙНУ

ВИСТАВКУ КАРТИН**МАРТИ
НАВРОЦЬКОЇ-ГІДЕН**

Святково відкриття відбудеться

в неділю, 28 березня 1976 р.

о год. 1-й по пол. в **УКРАЇНСЬКОМУ
ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ КЛУБІ**
149 Друга Авеню в НЬО-ЙОРКУ, Н. Й.
Виставка триватиме до 4-го квітня 1976 р. і буде відкрито в неділю і суботу від 1-го год. по пол., в будні дні від 5 до 8 веч.

ГУРТОК ПРИХИЛЬНИКІВ АДУК

повідомляє Громадянство ПІТТСБУРГУ, що

в неділю, 28 березня 1976 р.

— відбудеться —

**ВИСТАВКА ЕМАЛІЙ
К. ШОНК-РУСИЧА**

в залі УПЦеркви на 18 вул.

Виставка відкрита від 9:00 до 6:00 год. вечора

Увага! Чикаго, Іл. Увага!**УКРАЇНСЬКИЙ ЧОЛОВІЧИЙ ХОР****„Прометей“ із Філадельфії**

під патронатом ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО
КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ в ЧІКАГО

Субота, 3-го квітня 1976 року

Зал школи Шопена

при 2440 Вест Райс вул. в Чикаго, Іл.

КОНЦЕРТ

при співучасті оперової співачки

МАРТИ КОКОЛЬСЬКОЇ-МУСІЧУК

Дир. **МИХАЙЛО ДІЯКОГ**

Акомпанімент **ГАЛІА МАЗУРОК**

Початок о годині 7-й вечора

Квитки вступу до набути у: Дельта, Укр. Книгарня,
В-во „Деніска“ і в канцелярії Ліги Американистів
Українського Походження.

**COMMITTEE FOR THE DEFENSE OF SOVIET
POLITICAL PRISONERS**

P.O. Box 142, Cooper Station, New York, New York 10003

Частинна програма виступів**Леоніда Плюща в США**

25 березня: Пресова конференція під спонсорством Міжнародної Амністії.

27 березня: Маніфестація в обранні політичних в'язнів в СРСР, Мангеттен Сентер, Нью-Йорк. Вступ: \$3.00.

28 березня: Виступ перед зборами організованими ПЕН клубом, Міжнародною Амністією і Етичаль Культур товариством.

30 березня: Свідчення перед Американським конгресом.

31 березня: Зустріч з метою зібрати фонди на дальшу акцію в обранні політичних в'язнів в СРСР, Нью-Йорк, Голідей Інн (Дівлінгтон, Нью-Джерсі), вступ за запрошенням, 25.00 доларів від особи.

3 квітня: Збори американських лівих угруповань з Леонідом Плющем. Нью-Йорк, Вашингтон Сквер Методист Чирч, 7:30 веч.

За дальшими інформаціями повної програми прошу звертатися до Комітету в обранні радянських політичних в'язнів, тел. (212) 475-5799.

* Квитки можна набути в крамницях АРКА, ЕКО та СУРМА в Нью-Йорку та в крамницях у Ірвінгтоні та Нью-арку.

ЗА РІДНИЙ ВИГЛЯД...

(закінчення зі стор. 2-ої)

Наша історія колись належала до підсвітку б'їх почуттів гордості зі своєї національної приналежності.

Будуємо нові церкви тільки за проханнями, які характеризували б нашу сучасну добу та переконували нас самих, що це дійсно щось своєрідне. Відкидаймо всякі чужі ідеї чи гіпермодерні дивовижі.

**Нап'яті Зінаїди Макарівни
Корсунської**

У неділю, 1-го лютого ц. р. увечері з Мінеаполісу Ст. Міни. телефонічно отримали від інж. Я. Корсунського сумну вістку, що несподівана відійшла у вічність, нашої рідної найціннішої подруги-приятельки Зінаїди Макарівни Корсунської.

Професора О. Корсунського, мужа бл. п. Зінаїди Макарівної, я спізнав як голову Українського Допомогового Комітету 1945 р. в Мюнхені, він тоді й назначив мене головою 1-го табору втікачів на Блотенбургі-трассе в Мюнхені. Ціла родина Корсунських, проф. Олександр, учителька Зінаїда його дружина, студентка медицини Надія дочка, студент лісництва Ярослав, в Мінеаполісському університеті закінчив архітектуру і диплом інженера, переїхали до табору втікачів 40 км. від Мюнхену, в гостинне німецьке село Ваєрн. Там з дружиною і родиною Корсунських ми заприятелювали і жили весь час, чотири роки, в дуже добрих і найближчих відносинах із собою. По виїзді в 1949 р. до ЗСА ми знову стрінулися в Мінеаполісі, і там жили теж в дуже добрих відносинах. Пізніше, коли одружилися діти Корсунських Надія і д-р М. Божаніч, а Ярослав із Ірмою Манталі, і прийшли у них і в нас діти, ми всі жили далі як найближча родина, і так живемо й досі.

Проф. Корсунський був знайомий нам усім не тільки із гуманної праці як голова УДК в Мюнхені, але як і професор бактеріології на ветеринарному факультеті в Мюнхенському університеті, пізніше в Мінеаполісському, звідки вийшло багато наших українських студентів ветеринарних лікарів. Професор цікавився виключно і тим табором, в якому жив з родиною, давав різні і наукові реферати, та брав участь в загальному таборовому житті. Його дружина Зінаїда надзвичайно була зацікавлена релігійним життям, була ініціаторкою заснування української православної церкви в Ваєрні та в Мюнхені, а згодом і в Мінеаполісі ЗСА церкви св. Юрія, на чолі із парохом о. Кістем.

Бл. п. Зінаїда Корсунська двічі відвідала Україну, яку щиро любила, та свого рідного, вже тепер теж покійного, брата, який був директором оперного Одеського театру.

У вівторок 3-го лютого ц. р. о год. 7-й вечора, в похоронному заведенні, при величезній участі парохів церкви, і приятелів інших українських православних та католицьких церков, і приятелів американців, відбулися поминальні заходи за душою покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

По похороні в парохіальному будинку відбулися поминальні покійної. В промислах задувано всі заслуги покійної на вічний спочинок на місцевій прихоронній покійної.

Юліян Баранюк переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

діли Округу до праці для виконання наведеної квоти нових членів. Секретар д-р Луценко завідував про листування Округної Управи та поладнування справи дозволив на влаштування Дня УН-Союзу. За покійного касира бл.п. Мирослава Демчука здав звіт голова Ю. Баранюк, інформуючи про 765.65 дол. приходів та 504.54 дол. розходів у касі Округу. Після короткого звіту Контрольної Комісії, який склав її голова Володимир Шпирка, та висновок одного заступу, Збори, на внесок Контрольної Комісії, ухвалили одностайно абсолютну уступляючу Управі.

Головний секретар Володимир Сохан подав у своєму слові інформації про висліди членської кампанії 1975 року і стан членства УН-Союзу, підкреслюючи на тому тлі гарні досягнення Округу, яка виконала квоту нових членів на 95 відсотків. Він вручив голові Округу Ю. Баранюкові чека нагороду Округу за виконання на 95% квоти та книжку „Лука Мирослава“ Софії Орловської за придбання 29 членів у 1975-ому році. Описав В. Сохан розказав теж про фінанси УН-Союзу та його Української Будівлі, про Видавництво „Свобода“ та його вагу для УН-Союзу й української спільноти, а вкінці про заведення союзових діячів суспільства УН-Союзу та ролі УН-Союзу в змаганнях українського народу до волі. Він теж подав декілька заваг про відвідання Леоніда Плюща в ЗСА.

Д-р Іван Ярош висловив свої думки про звільнення та відвідання Леоніда Плюща, а від імені місцевих та світової організації за Патріярха Йосифа в його починанні і праці для Української Католицької Церкви. Пастор Андрій Давидюк привітав учасників зборів і побажав дальших успіхів у праці для добра членства в єдності та любові. Іван Хомік склав короткий привіт від

других Округ стейту, а зокрема Округу Пассейку, і пригадав про запланований бенкет для вшанування заслужених союзів. Юліян Баранюк привітав представників Округу Пассейку Петра Головачука, секретаря 42-го Відділу, та Василя Парущака.

Після виборів, в яких Юліян Баранюк був переобраний на пост голови Округу, Ю. Баранюк перебрив провід нарадами і поділював учасникам за довір'я та вибір.

У тоці анекдотів та запитів і плану праці забирали слотів д-р Іван Ярош про справу Леоніда Плюща і послання Патріярха Йосифа; Василя Гнатів про обов'язок виконання квоти, брав співпраці делегатів Округу на Конвенції у виборах аспіруєч домовленню про кандидатів та висловив побажання членів для малих Відділів та їх виконання, допомоги членів у старшому віці через звільнення від викладок та висловив побажання приділяти стипендії більшій кількості студентів, зменшуючи суми призначених стипендій. Голова Округу Ю. Баранюк підсумував голоси присутніх, інформуючи про план праці Округу над виконанням квоти, влаштування Дня УН-Союзу стейту Нью-Джерсі та бенкету для вшанування заслужених союзів. Він теж відчитав подяку від директорки Надії Шульга за дві пожертви по 50.00 дол. від стейтської Об'єднання Округ та Округу Нисарк на сиротинці у Бразилії. Після закриття наради учасники ще довго обговорювали союзові та громадські справи при перекладі, що її приготували пані Марія Боярська і Стефанія Стеко склав короткий привіт від

ВІСНУ ПОМУ ПАМ'ЯТІ:
ТЕРЕНОВЕ КЕРІВНИЦТВО
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 9-го березня 1976 року, відійшла у Вічність, на 88-му році життя в Детройті, Мін., ЗСА наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

БЛ. П. КАТЕРИНА ВИХОРЕК

з дому ІВАНИШИН

народжена в с. Болотня, Львівська обл., Україна.

Поїхала була членкою 28-го Відділу Союзу Українок Америки протягом 50 років та допомагала в будові УНДому в Детройті, Мін.

ПОХОРОН відбудеться 12-го березня 1976 р. під проводом П. вилука Павла Тривза.

В глибокому скорботі:

чоловік — **ТЕОДОР**

сини: **МИХАЙЛО ВИХОРЕК** з дружиною **МАРТОЮ**

Андрій ВІК з дружиною **МЕРІСН**

невідомі **ЛІЛІС ВИХОРЕК**

доньки: **РОЗАЛІЯ КОРЕЛ**

ЯВДОХА ВІРНІ з чоловіком **КЛІФОРДОМ**

МАРІЯ ТРІВЗ з чоловіком **МИХАЙЛОМ**

14 онуків

18 правнуків

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

Політичних В'язнів.

ПОДЯКА ЖЕРТВОДАВЦЯМ**ВІД ФУНДАЦІЇ ім. І. П. БАГРЯНОГО**

Диданнча Фондация ім. І. Багрянного складає щирі подяки особам, що допомогли фінансово, організаційно і морально організувати бенкет-баль в Нью-Йорку 21-го лютого 1976 р. для відзначення її заснування.

Сердечна подяка зокрема тим, що узяли участь у б.л. бенкеті щиро дискусією тим, що пожертували гроші на Фондацию у формі купівлі квитків, хоч особисто не змогли прибути на баль. Нижче подано список цих жертводавців:

по 100 дол.: Вразник А., Д-р Салік В., Кулик А., Гайовий Ф., Заковоротний І., Терещенко Л.;
по 50 дол.: Никифоров В., Д-р Войтович, Петришин М., Максимюк Д., Корнієнко О., Муріанка Д., Наконечний Ю., Онисчук Н., Герус М., Вадуляк А., Д-р Лисий А., Співак М., Кулик С., Вісінг Фуд Кор., Д-р Філіппак В., Д-р Галан, Мазурок С., Насевич А. І. М., Білоус В., Смик М., Кий Л.;

по 40 дол.: Скоп О.

по 30 дол.: Шереш Г., Палух Я., Марущак В., Чолган Г., Тарнавський П., Білоус Г., Мельниченко М., Гринюченко В., Карбінчик П., Шкіра І., Ганусей, Статушенко, Поритко І., Захарченко М., Дуциловський, Бай В., Церелін Е., Гушак А., Тухар Г., Михайлишин, Д-р Сухий, Олександрівський І., Рогач, Гасин І., Еко-Фориштор Стор, Шерба, Матула М., Котенко П., Ковалевський М., Савчук Е., Смолей, Гундяк М., Матула Р., Стройник М., от Чумака І., Петренко П., Курілюк Л., Шабельник М., Діловський П., Д-р Барановський Р., Гудзовський А., Тихачевський, Ширай В., Вундзак З., Марусик О. І. М., Пришляк А.;

по 20 дол.: Прокоп М., Зеленьський Г., Мерещак В., Вакало В.;

по 15 дол.: Туркало К., Несен Д., Костенко Ф., Романів В., К. Р. Харчово крамниця, Величко П., Гасенко І.;

по 10 дол.: Гумецький С., Стань В., Слюсаренко А., Сидорчук Н., Вагарица М., Кушнір Г., Войко В.;

по 5 дол.: Явтушенко Е., Процьків А., Чудович Д.

Також висловлюємо особливу подяку п. Лілі Лимаренко, що провела коляду на Фондацию у Філадельфії, що дала 430 дол.

Гроші від цих жертводавців, як також чистий прибуток від бенкету, вкладено на недовготривалий фонд Фондаций.

Ще раз сердечна подяка всім, що виявили прихильність до ідей і заходів Фондаций.

З глибокою пошаною,

Галина І. ВОСКОВІННИК,

Голова Фондаций ім. І. П. Багрянного

Замість квітів на свічку моглилу

бл. п. **ЕВФРОЗІНИ ТОМКІВ** з **ПАЛЕЦЬКИХ**

жертвувало 25.00 доларів

на Золотий Хрест.

Сині і Віра **ЛЕВИЦЬКІ**

Замість квітів на свічку Дорогої нам

БЛ. П. Оксани

з **Бахталовських Приплесів**

зложили на Патріарший Фонд:

Зеновія і Іван **БУНДЗЯКИ** 25.00

Богдана і Мирон **ОСАДЧУК** 25.00

Прокіп **КІСІЛЬ** 25.00

Зеновія і Василь **НИКИФОРУКИ** 25.00

Оксана і Ераст **КУРОВОЙЦЬКІ** 20.00

Ірина і Михайло **КІНДРАЧУКИ** 20.00

Олександра і Василь **КРУПІ** 10.00

Наталія **САВІВІЧ** 10.00

Корнелія і Роман **СОВОЛІ** 10.00

Іван **СТАНЕВІЧКИН** 10.00

Гроші передано на руки Патріярха Йосифа І.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО
ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в АСТОРІ, Н. Й.

— влаштуєть —

Вартісна виставка

Українські часописи вже подали репортаж про Свято Державності та Соборності, яке відбулося в Детройті, 25-го січня ц. р. Проте не всі вони згадали про надзвичайно цікаву виставку, яка відбулася в той сам час у зв'язку зі Святом Державності. Цю виставку Українських Державних Документів влаштував Український Комітет 200-річчя Незалежності ЗСА та 100-річчя Українського Поселення, який очолює д-р Маруся Бек. Упорядкував її Роман Дакко, директор Українського Музею та Архіву в Детройті, з якого й виліковано більшість експонатів.

Це, якщо не помиляюся, була перша такого роду виставка пов'язана зі Святом Державності. Експонати поділено на відділи: воєнної мемуаристики, малюнків усіх чотирьох Універсалів, українських грошей, поштових марок, військових відзнак та медалей, посвідчення державної пошти, альбомів із знімками військових провідників та воєнних подій, і т. п. За оцінкою деяких знавців, це була багата та цінна виставка не тільки кількістю та різноманітністю документів, але й унікальністю деяких експонатів. Не бракувало там і книжок. Виставлені видання української історії, українські енциклопедії, біографічні провідники тощо. Окремі відділи становили твори з українською тематикою

англійською, французькою та іспанською мовами.

Для очевидців та учасників подій 22-го січня, ця виставка оживила прекрасні та невимірні спогади про наші визвольні змагання та їхній успіх, завершений в проголошенні Української Народної Республіки, а відтак у злуці всіх українських земель в одну, незалежну, соборну Україну. Для інших, які не були свідками тих подій, теж яскраво представили ті дні, немов би вони самі причинилися до здійснення віковичних прагнень українського народу до волі. І чия не у кожного, хто поглянув на ту виставку, не породжувалися певні спогади та відтворювалися особисті та народні переживання.

Та, мабуть, чи не найглибше враження зробила ця виставка на деяких наших молодих, а то й шкільних дітей, які не могли сягнути в ту минулину на основі власних переживань. Мабуть, тому вони не обмежувалися оглядом експонатів, але й засилювали питання до дорослих, а саме: чому один з експонатів — грош чотирьох Універсалів, а не тільки кількістю та різноманітністю документів, але й унікальністю деяких експонатів. Не бракувало там і книжок. Виставлені видання української історії, українські енциклопедії, біографічні провідники тощо. Окремі відділи становили твори з українською тематикою

Книжковий відділ виставки «Державних Документів», яку влаштував Український Комітет 200-річчя ЗСА і 100-річчя Українського Поселення, в Детройті під час свята Державності та Соборності.

Світлина: Хорак та Чорний

творити. Шкода тільки, що виставка тривала тільки на годину перед і на годину після закінчення Свята Державності. Це не залишало достатньо часу, щоб навіть близько поглянути на Святе (приблизно вісімсот людей) могла оглянути ті цінні речі. Та на це не було рад, бо й Свято і виставка відбувалися у чужій залі. Небувалою принадою, зокрема для жінок, був триповерховий уродивий колач 200-річчя, який подарувала д-р Маруся Бек, Іванка Ярмоко з Клівленда. На самому верху виділи цифри з печива: «200», а рядком навколо колача пишалося 50 пташок з печеного тіста. Заквітчували його червоні маки, білі гвоздики та сині волошки, символізуючи американський прапор, а

золота пшениця, зливаючися з волошками, символізувала український прапор. Навіть достойники, неукраїнці подивлялися хвост української пекарки — мисткині, яка потрапила виробити такий український «бистредей кей» для Америки. Суддя Найвищого Суду в Мічигені, Джеймса Л. Расна та директора Стейтської комісії 200-річчя, Гаверд Ф. Ленкур, не менш уважно оглядали пам'ятки українського минулого, які й їм підтверджували невимірність української дійсності та державності.

Вірно, що Комітет 200-річчя прихильно відгукується на висловлене бажання деяких тих, яким не пощастило бачити ту виставку та повторити її в ширшому масштабі та на довгий час.

І. Б.

Окружний Комітет Відділів УНС Ютика-Сиракузи, Н. И.

повідомляє, що

В НЕДІЛЮ, 28 БЕРЕЗНЯ 1976 РОКУ
о год. 1.30 по полудні, в залі
КЛУБУ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ
ВІТЕРАНИВ
при 208 Канал вул. РОМ, Н. И.
— відбудеться —

ЗВІЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДІЛІВ УНС ЮТИЦЬКО-СИРАКУЗЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:

1. Відкриття;
 2. Вибір президії;
 3. Вибір Номінаційної Комісії;
 4. Відчитання протоколу з попередніх загальних зборів і його прийняття;
 5. Звіт членів Управи: голови, секретаря і касира;
 6. Звіт Контрольної Комісії;
 7. Дискусія над звітами і ухвалення абсолютної уступальної Управи;
 8. Вибір Управи і Контрольної Комісії на рік 1976;
 9. Доповідь ВОЛОДИМИРА ЗАПАРАНЮКА;
 10. Дискусія;
 11. Затвердження плану праці на бжучий рік;
 12. Внески, запити і закриття зборів.
- До участі в зборах обов'язані предсидники, секретарі, касири, конвенційні делегати і інші урядовці відділових управ, а саме:
- Геркімер 192, Елмайра 271, Літл Фолло 330, Обері 38, 202, 283, Ром 121, Сиракузи 39, 317, Фултон 263, Ютика 58, 484, Горнел 215.
- У Зборах візьмуть участь:
- ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК — головний радний УНС
ВАСИЛЬ ОРХОВСЬКИЙ — обласний організатор
За Окружну Управу:
- Іван Шугук — почесний голова
Микола Павліс — голова
- Володимир Запаранюк — почесний голова
Ярослав Сопішкін — секретар
- Микола Велич — касир

Чикаго й околиця!

ОКУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДІЛІВ УНСОЮЗУ в Чикаго, Іл.

повідомляє, що
в п'ятницю, 26 березня 1976 р.
о годині 7-й вечора
в Союзному Домі
при 841 N. Western Avenue, CHICAGO, Ill.
— відбудеться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДІЛІВ УНС

в яких обов'язані взяти участь Члени Окружної Управи, конвенційні Делегати й Урядовці таких Відділів:

17, 22, 33, 35, 51, 61, 100, 103, 106, 107, 111, 114, 118, 125, 131, 136, 139, 157, 176, 190, 220, 221, 223, 250, 259, 301, 335, 379, 395, 399, 423, 425, 452, 472, 499.

- ПРОГРАМА ЗБОРІВ:
1. Відкриття Зборів і прийняття порядку нарад;
 2. Вибір Президії Зборів;
 3. Прийняття протоколу останніх Зборів;
 4. Затвердження Номінаційної Комісії;
 5. Звіт Окружної Управи й Контрольної Комісії;
 6. Дискусія над звітами;
 7. Ухвалення абсолютної Окружної Управи;
 8. Вибір Окружної Управи й Контрольної Комісії;
 9. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИША, гол. організатора УНСОЮЗУ;
 10. Запити до представника Союзу;
 11. Затвердження плану праці на 1976 р.;
 12. Внески — запити — закриття нарад.
- В зборах візьмуть участь:
- СТЕПАН ГАВРИШ, головний організатор УНС
д-р МИРОН КУРОПАС, головний радний УНС
Інж. АНАТОЛІЙ ДОРОШЕНКО, гол. радний
По Зборах буде ПЕРЕКУСКА.
- За Окружну Управу:
- Михайло Ольшанський, голова
Володимир Березан — касир
- Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Березан — касир

Осип Палчинський — секретар

Володимир Бер